

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 12

El president

Doncs reprenem la sessió amb l'entrada del Grup d'Esquerra Republicana (*veus de fons*)

Compareixença

de Santiago Doce Goicoechea, soci de Deloitte Abogados (tram. 357-00900/10)

I donem la benvinguda al senyor Santiago Doce, de Deloitte Advocats, gràcies per la seva compareixença, compareix com a expert, els grups sou coneixedors i per tant hi ha una intervenció inicial de quinze, vint minuts, del senyor Doce i posteriorment, com sabeu també, el torn de preguntes dels grups, senyor Doce, quan vulgui.

Santiago Doce Goicoechea (soci de Deloitte Abogados)

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, diputades..., (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Vull agrair..., (*Remor de veus. L'orador riu*) molt bé, vull agrair d'entrada l'oportunitat que ens donen i que em donen, personalment, d'estar aquí, al Parlament i en aquesta Comissió i tractaré de ser el més ràpid possible en la meva primera intervenció, però sí que voldria, donat que no sóc tan conegut com altres compareixents, eh?, doncs donar una mica..., bé, una mica, en un minut, qui sóc i perquè sóc expert en el que sóc, eh?, i de què soc expert.

Bé, jo sóc economista, eh?, vaig estudiar a la Universitat Central, eh?, i en els últims anys de carrera ja vaig compaginar els meus estudis amb un treball a l'Agència Tributària, eh?, dins del Cos d'Inspecció, com a agent tributari, el rang més baix de l'escalafó, per dir-ho així, eh?, després vaig gaudir d'una beca del Banc Central i vaig estar un any en un despatx petit, eh?, i l'any 1989 em vaig incorporar a Arthur Andersen, dintre del Departament Fiscal.

L'any 2000 vaig ser promogut a soci, en aquell moment ja Garrigues Andersen, eh?, s'havien fusionat amb el despatx Garrigues i el 2007 vaig donar el pas a

Deloitte Advocats, eh?, del qual sóc el soci responsable del Departament Fiscal a les oficines del que seria la regió de Catalunya, Aragó i Balears...

Fitxer 13

...i, bé, doncs, sóc expert en temes fiscals, em dedico a l'assessorament fiscal d'empreses i particulars.

Vull començar aquest torn tractant de centrar els conceptes que són propis d'aquesta comissió, els conceptes, en la meva opinió, del que és frau i evasió fiscal. I el meu objectiu aquí és clarament divulgatiu, perquè pugueu apreciar almenys la visió dels experts en la matèria en el dia a dia en l'assessorament. Després faré una sèrie de reflexions sobre aquests conceptes.

No hi ha, en la meva opinió, una definició estricta i positiva del que és frau fiscal i evasió fiscal. Malgrat això, tothom en parla, al carrer, i amb bastant comoditat, d'aquests termes. Jo crec que per centrar-ho hem de partir de la nostra Constitució i partir de l'article 31, el qual ens diu que «tots contribuiran al manteniment de les despeses públiques d'acord amb la seva capacitat econòmica mitjançant un sistema tributari just inspirat en els principis d'igualtat i progressivitat que, en cap cas, no tindrà abast confiscatori».

Per tant, podríem aproximar-nos al frau fiscal quant a tota aquella situació en la qual un ciutadà no compleix amb aquest mandat, i no compleix aportant el que ha d'aportar a l'erari públic. Si no paguem els impostos que hem de pagar, doncs, estarem en frau fiscal.

Si féssim una classificació del que s'entén per frau fiscal, podríem dir que n'hi ha de diversos tipus. Un primer frau fiscal seria un frau involuntari, és a dir, aquell en el qual no hi ha una voluntat per part del ciutadà de no pagar els impostos. Això pot sobtar, però hi ha molts casos. Hi ha un supòsit de frau fiscal involuntari no meditat, inclús, i no meditat, estic pensant, quan hi ha un error material en la confecció d'una declaració, o en la simple ignorància, per part del ciutadà, perquè les normes són molt complexes, o fins i tot en l'oblit de fer un pagament puntual. Moltes vegades se'ns oblida, o es pot oblidar algú de pagar un IBI. Bé, aquests tipus de frau fiscal suposen, si ens n'adonem abans de l'Administració, liquidar

l'impost amb un recàrrec. Però, molt sovint, si se n'adona l'Administració abans que nosaltres mateixos, tenim un tema de sanció.

També pot haver-hi un involuntari però, en aquest cas, meditat. Una mica paradoxal, però, moltes vegades, la llei és tan complexa, tan complexa, que, volent fer-ho bé podem tenir discrepàncies amb l'Administració, i aquestes discrepàncies, que es posen de manifest i es substancien, al final, en uns tribunals, si donen la raó en l'Administració, en aquesta discrepància, aquesta interpretació que fem de la normativa, pot donar peu a una liquidació addicional i, per tant, no estaríem pagant els impostos que en principi havíem d'haver pagat.

Pot haver-hi també un frau que sigui voluntari, i aquí estaríem parlant, en la meua interpretació, de supòsits de simulació, és a dir, quan algú vol fer una cosa però no diu que la fa, i fa un altre negoci aparent. I, en aquest sentit, serà l'Administració la que haurà de jutjar si hi ha el negoci simulat i, lògicament, en el seu cas serà un supòsit sancionable. I parlem també, llavors, de l'evasió fiscal, que seria el supòsit en el qual hi ha una voluntat real de deixar de contribuir i es redueix la factura fiscal per mitjans fraudulents, clarament ocultant ingressos o bé considerant despeses fictícies a efectes de l'impost.

Posant exemples d'això, doncs, pot ser qualsevol professional que part dels seus serveis els factura en la denominada B o la utilització de factures falses, en altres temps, que s'havien donat, no?, reduint la base imposable. També pot ser redirigir ingressos a paradisos fiscals o territoris de baixa tributació sense una raó econòmica vàlida o, en l'extrem, l'economia submergida. En aquests supòsits, juntament amb la simulació, hi haurà un tema de sanció i, depenent de les magnituds en què estiguéssim, hi hauria delictes fiscals o no.

Cal diferenciar, en la meua opinió, el frau fiscal d'altres conceptes que poden portar confusió. Aquí ens referim al conflicte en aplicació de la norma tributària, també denominat frau de llei tributària, que, bé, hi ha establert en la Llei general tributària en aquests supòsits. Si l'Administració considera que es dona aquest cas, i mitjançant un informe d'una comissió consultiva, no hi haurà imposició de sancions.

També podríem parlar d'economia d'opció, en la qual clarament, doncs, un contribuent pot optar entre dues alternatives totalment vàlides que ens posa de

manifest l'Administració o la normativa tributària, i en aquest cas, doncs, seria un negoci totalment lícit, estalvio anar per la dreta o per l'esquerra, però són possibilitats. Casos d'això: un grup de societats, consolidar o no consolidar. Clarament és una economia d'opció.

I hi hauria un tercer concepte que voldria tractar, que és el de l'elusió fiscal. Moltes vegades s'ajunta elusió fiscal amb evasió fiscal. En la meua opinió, hi ha unes fronteres claríssimes entre una i l'altra.

L'elusió fiscal podríem definir-la com la utilització de mètodes i accions legals tendents a reduir la càrrega tributària. És una figura lícita i motivada, en la meua interpretació, per la lluita fiscal que tenim entre tots els territoris, en gran mesura. Si no utilitzem adequadament aquestes possibilitats, aquest marc legal, podem donar lloc a evasió fiscal, però, per descomptat, no es pot equiparar el que és l'evasió fiscal i l'elusió fiscal, que són termes diferents. Utilitzar supòsits, com poden ser instruments, com poden ser les SOCIMI, que estan plenament regulats en la nostra normativa, ens pot agradar o no, però estan regular. No podem parlar que algú que té una SOCIMI està fent evasió fiscal. Serà una elusió fiscal. I, com això, n'hi ha multitud d'exemples.

L'estructuració dels grups empresarials, utilitzant països de baixa tributació però amb una raó econòmica, utilitzant i ubicant part de la seva cadena de valor en aquests territoris, doncs, és, sens dubte, també, un clar cas en què podríem parlar d'elusió fiscal, però perfectament establert en la normativa.

M'agradaria fer, en els deu minuts que em queden, una sèrie de reflexions, i les apunto i, després, si ho volen, a les preguntes m'estenc en algunes d'elles. Les xifres que es diuen per tot arreu del frau fiscal incorporen tots els conceptes, normalment, que he citat, tots els conceptes s'ajunten allà i diuen xifres. Per mi, no tot és el mateix. No és el mateix declarar tota la informació a hisenda i que existeixi una diferència de criteri que ocultar rendes d'economia submergida, per exemple. No pot ser el mateix. No podem entendre que estem en les mateixes situacions.

Segona reflexió. Les administracions tributàries tenen com a funció que, doncs, mitjançant la comprovació i investigació, la recaptació sigui la que ha de ser, i això és perfecte. Es fa molta comprovació, molta, però poca investigació. Es miren molt les dades que tots declarem, que els retenidors declaren a hisenda, les nostres

pròpies autoliquidacions, però no es mira, no es treballa tant, el que són els signes externs, si realment hi ha una coordinació entre el que gastem, el que tenim nosaltres al patrimoni, i el que generem, per la qual cosa tributem.

Tercera reflexió, i ho he dit abans: els territoris lluitem pels ingressos tributaris, i és lògic. Tots volem tenir ingressos i diners per satisfer les nostres despeses socials. I lluitem tots: municipis entre municipis, les comunitats entre les comunitats autònomes, els països entre els països, estats, tots, lluitem. I són les entitats, moltes vegades, supranacionals, les que es posen límits en aquestes lluites pels ingressos tributaris. I això és normal, perquè tothom... I d'aquí ve, precisament, moltes vegades, l'elusió, perquè tot legislador vol crear esquemes, arguments, per retenir o atraure ingressos fiscals, de –permeteu-me l'expressió– l'enemic, del contrari.

Una part del frau involuntari es produeix també, al meu entendre, per l'extrema complexitat de la normativa fiscal present. Per no allargar-me molt, crec que una simplificació d'aquesta norma, de les nostres normes tributàries, eliminaria molts problemes, eliminaria col·lapses en la justícia que tenim, i apropiaria molt la hisenda, el tribut, els impostos, al ciutadà. I crec que seria una via clarament que s'ha de..., bé, que és a les vostres mans, en el fons, però que hauríem de treballar.

En aquesta línia, una altra reflexió és que és necessari canviar l'enfocament que tenim avui de lluita contra el frau i superar el que avui estem fent que predominin els instruments repressius contra el frau. I tenir una visió molt més de prevenció, molt més basada en fomentar instruments que canviïn la cultura ciutadana enfront de la hisenda pública.

Cal eradicar, al meu entendre, del nostre pensament col·lectiu això que qui paga, podent no pagar, és un ximple. I això s'ha d'eradicar del nostre dia a dia en la societat. S'ha d'introduir, per tant, i sense dubtes, canvis en el nostre sistema educatiu, a tots els nivells, amb els infants, amb la universitat, amb els col·legis professionals, a tots els nivells, canvis en l'educació de la societat.

Al costat, també, d'aquesta idea, cal promoure un canvi de relació entre l'Administració tributària i l'administrat. Hem d'aproximar la hisenda al ciutadà, i que tingui un enfocament de client i no d'administrat sospitós de defraudador. En aquest sentit –això és molt interessant i dóna temps per parlar molt–, s'estan fent

passos, però s'hauria de... –passos en el sentit del Fòrum de Grans Empreses–, la meva idea aquí és que en això anem massa lents, i aquest canvi s'ha de produir ja i ha de ser no només en grans empreses sinó en el conjunt de la societat i el conjunt de les empreses.

Una altra reflexió és que el nostre sistema fiscal, el nostre sistema de declaració dels nostres impostos, acostuma a ser d'autoliquidació, i aquest sistema produeix evidents estalvis per al conjunt i per a l'Administració, atès que gran part de la feina la trasllada al contribuent, al ciutadà. Però també, si no hi ha aquesta cultura que he dit abans, que hem de pagar el que és just, produeix una clara..., diguéssim que és com posar el llop a cuidar dels bous, no? No té sentit. En la mesura que no hi hagi aquesta idea que hem de pagar el que hem de pagar, el que és correcte, i hem de fer-ho, doncs, pot afavorir el frau.

I una última reflexió, o una penúltima, una penúltima, seria que s'ha de lluitar contra l'opacitat dels capitals situats en paradisos i l'existència en si, d'aquests capitals. És un aspecte que, almenys per a mi, la meva experiència, és claríssim. Aquí són les organitzacions supranacionals qui ho han de fer, penso jo, i els estats, evidentment, però...

Fitxer 14

...és un tema complex, i de tema internacional, clarament.

També, hem de dir que no podem pensar que estem, avui en dia, en la mateixa situació que estan, no ho sé, inclús fa cinc anys, eh? En aquest tema. No estem, no és veritat que estiguéssim igual. S'han donat uns passos increïbles per tota la societat o tots els, diguéssim..., el G20, el OCDE[#], tendint a eliminar, o reduir enormement, i pressionar enormement que desapareguin aquests tipus de paradisos o territoris de baixa tributació. I, de fet, la meva sensació és que part que estiguéssim avui aquí és donat que tota aquesta pressió ha fet esclatar molts..., molts escàndols, per dir-ho així, promogut, precisament per tota aquesta pressió que ha fet moure's els capitals. I, evidentment, això s'ha de continuar per aquesta via, i crec que tots estarem d'acord en això.

I... Vaig molt ràpid, i ho sento, eh? Però amb els dos minuts una última reflexió.

A vegades..., i l'altre tema de la comissió és la corrupció política; jo, lògicament, no sóc expert en això, eh? Però sí que avui s'ajunta molt frau fiscal i corrupció política. Jo crec que són dues coses diferents, que moltes vegades poden anar conjuntes; però són dues coses diferents, i així s'han de tractar. Frau fiscal, evidentment, és claríssim que pot haver-hi una persona que comet frau fiscal i que no té res a veure amb corrupció política. Però també podria haver-hi la corrupció política sense frau fiscal; perfectament es podria donar. Què passa? Que, normalment, si hi ha una corrupció política, vols ocultar, diguéssim, les rendes, i les vols ocultar, no pel fet fiscal, sinó per altres delictes que són molt més, per dir-ho així, reprovables per la societat, no? Doncs, el suborn, la [#] legal... És molt més reprovable que, en si, el frau fiscal, o el delictes fiscal, cosa que no..., bé, que no hauria de ser així, però és la veritat, és el que és.

Per tant, moltes vegades, per fer aquesta ocultació, perquè no es posin de manifest aquests altres delictes, doncs, ens trobem que també es comet el de frau o delictes fiscal.

I, a més a més, després d'això ve un altre tercer, que serà el blanqueig. I el blanqueig, clar, les persones volem gastar els diners. No volem tenir els diners per tenir-los, els volem gastar, o volem que ens donin renda. Per tant, hem de blanquejar aquests diners. No poden estar *in illo tempore* en un lloc, amagats. Per tant, quan faig el blanqueig, s'ajunta el perfecte triangle, en el qual tenim corrupció política, frau fiscal i blanqueig. Però, repeteixo, no té per què... Ni són el mateix, ni han d'anar junts; malauradament, moltes vegades van junts.

I he complert magníficament els vint minuts.

El president

Moltes gràcies, senyor Doce, per la seva exposició, i per la rigorosa puntualitat. És el torn dels grups parlamentaris. En primer torn, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Intervindrà l'il·lustre senyor Oriol Amorós, per cinc minuts.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyor Doce. La veritat és que la seva intervenció ens és molt útil, perquè ens aporta un coneixement expert que ens pot servir per analitzar diferents casos que estudiem en aquesta comissió, com vostè sap, que es titula «del frau i l'evasió

fiscal i de les pràctiques de corrupció polítiques», que són coses diferents, però vostè ha explicat molt bé el tipus de vinculació que tenen.

Li faré una sèrie de preguntes.

Arran de la..., diu vostè: «No existeix una definició positiva del frau fiscal.» No sé si creu que està mal definit o mal tipificat penalment, també. Entenc el concepte que vol dir, entenc que, després... ¿Però creu que cal una millora de la definició del delictes, o de la tipificació dels delictes, quan s'incorre en una falla per pagament d'impostos?

Hi ha una qüestió que s'ha tractat ja en aquesta comissió, que és el tema que el delictes fiscal està definit per la quantitat i no per l'actitud del defraudador, i diversos experts ja ens han dit en aquesta comissió, doncs, que no és la quantitat, sinó l'actitud del defraudador, perquè podria donar-se un frau involuntari amb una quantitat molt important, que no fos tan greu com una voluntat deliberada d'amagar algun tipus d'ingrés d'una quantitat menys important, no? Per tant, la seva opinió, també en aquest sentit.

Vostè ha esmentat un dels problemes del frau en el cas d'involuntarietat, que és la normativa complexa. Jo diria que la normativa complexa no només té aquest problema –que segur que el té, si vostè ho diu–, sinó que té també un altre problema, que és la indefensió del ciutadà. És a dir, no tots els ciutadans es poden defensar igual, o poden operar igual, davant de la complexitat de la normativa. I no només les persones físiques; també les persones jurídiques. I m'agradaria saber la seva opinió, en tant que és una firma important d'assessoria, si li sembla que les petites i mitjanes empreses es mouen igual de bé a l'hora de pagar impostos, o de buscar la seva fiscalitat més eficient per a aquestes empreses, o estan en desavantatge, degut a la complexitat normativa, respecte a les grans companyies, o aquells ciutadans que no tenen la possibilitat d'utilitzar, per exemple, els seus serveis, no? I, per tant, aquí, la complexitat potser els trauria feina a vostès, però, potser, reduir la complexitat, però potser milloraria la igualtat davant de la llei.

En el cas del frau voluntari, en un supòsit de simulació, sí que deuen estar més tipificats alguns delictes associats, com la falsedat documental, per exemple, o la prevaricació; i, per tant, aquí sí que deu estar més ben definit.

Però el que li volíem demanar és..., en els casos aquests d'evasió fiscal, vostè diu: «L'Administració hauria de treballar més a partir de determinats indicis», no? Que una persona tingui vuitanta societats, que, d'activitat física, real, poc coneguda, i de persones ocupades, molt baixes, és a dir, que entre una persona..., el propi propietari, i una secretària, i algun administrador sense temps dedicat directament ni remuneració a l'empresa, li sembla que és un indicador clar, que això sigui així?

Després, quan ha parlat d'evasió, ha dit que l'evasió pot ser redirigir els ingressos a paradisos fiscals sense motius justificats; i la pregunta és: hi ha motius justificats per redirigir ingressos a paradisos fiscals?

Aquesta és una activitat que fan més les empreses més grans que no pas les petites? Detecta una relació amb la mida, o les empreses presents en diversos països, que no pas les que estan radicades en un de sol?

Creu que ens falta millorar els mecanismes de control del moviment de capitals internacionals? Creu que aquí tenim un gran forat, hi ha un gran desconegut? Les autoritats d'hisenda i les autoritats judicials del nostre país, poden, o tenen l'agilitat suficient per treballar amb els moviments internacionals, o aquí se'ns escapa tot?

Després, vostè ha obert un debat, que és el de l'elusió [#]. Dic un debat, perquè, diu vostè, és una figura lícita. Home, per a nosaltres, no ho tenim tan clar, que sigui una figura lícita. És evident que, per la pròpia definició –perdó– pot... Que sigui legal és una cosa, que sigui lícita n'és una altra, no? Perquè entenem que els ciutadans tenim l'obligació de contribuir, no?

Estem d'acord que hem de comptar molt més amb la col·laboració dels ciutadans, i no només basar-nos en els elements repressius, però discrepem que això sigui un element estrictament cultural. Països amb una gran cultura de contribució ciutadana tenen molts inspectors d'hisenda, i tenen menys frau. Parlo, per exemple, pels països nòrdics: gran cultura ciutadana de col·laboració; sí, sí, sí, però tenen molta més dotació de mecanismes repressius, també. Però una cosa no treu l'altra.

I una última pregunta que li volia fer, però em queden vint segons per fer-la. I és referida a la seva empresa, que és una gran companyia, que presta serveis públics molt importants, però vostè aquí sap que parlem també de la corrupció política, i una de les formes que té és el tràfic d'influències. Jo li pregunto si..., per què creu

vostè que les quatre, les *big four*, les quatre grans companyies auditores a Catalunya, totes elles han contractat persones que han sortit de la política i que tenen una cartera de contactes, o una cartera de relacions amb l'àmbit de l'Administració pública molt important. També la seva. I, per tant, aquesta és una pregunta d'un altre àmbit, més dirigida a la seva empresa, però si els sembla que és del tot imprescindible comptar amb col·laboradors que han estat a la política. Que coneguin en detall el sector públic està bé; no sé si també els contracten per la cartera de contactes, i quins límits es posen vostès de caràcter en aquesta qüestió.

El president

Moltes gràcies, diputat Amorós. És el torn del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Donar-li la benvinguda al senyor Doce en aquesta comissió. Jo li formularé també algunes preguntes per aprofundir en alguna de les qüestions, que vostè ja ha plantejat, no?

Algunes de les altres compareixences, també, d'experts, en les dues sessions que hem tingut d'aquesta comissió, s'ha parlat, almenys el nostre grup parlamentari n'ha parlat, que l'economia, i les empreses, que cada dia són més globals, aquest és un tema que no es pot negar, i tenint en compte, doncs, justament, la llibertat de moviments de capitals que es produeix, tenim el problema que la fiscalitat, no només en el nostre país, sinó al conjunt, cada cop és més complexa.

La majoria dels mortals, és a dir, aquells que estem..., que cobrem una nòmina a final de mes, petita o gran, estem absolutament controlats. Difícilment, ningú té possibilitat..., sempre pot haver-hi algú que se li escapi alguna cosa, no? Però difícilment té capacitat de fer ni frau fiscal ni evasió fiscal. Entre altres coses, com que tot està tan controlat, a la que algú ho intenta, *el pillen*, eh? Deixi'm fer servir aquestes paraules col·loquials.

A qui no pillen? Doncs, justament, totes aquelles grans empreses, o les persones – després hi tornaré, sobre el tema de les persones –, que disposen de mecanismes jurídics, de mecanismes financers, de matrius de les societats, justament per eludir les legislacions estatals, o..., o pròpies de cada país, no?

Estem assistint a aquest debat al voltant de l'erosió [#] de les bases imposables, el trasllat de beneficis de forma artificial a països fiscalment més favorables. Per tant, aquí hi hauria un debat, de..., el tema que tots els experts compareixents ens parlen que..., uns figures absolutament legals. Jo no li ho discutiré. Ara, sí, diguem que, des del punt de vista d'aquesta concepció pública, doncs, una certa utilització, legítima o abusiva, de la llei. Que acaba impactant sobre les polítiques públiques de manera evident.

L'evasió fiscal, és a dir..., l'evasió fiscal. Crec que és un altre tema, però que tots dos retreuen recursos del sector públic.

La pregunta és: la globalitat ajuda..., l'economia ajuda encara més a l'evasió fiscal i a la corrupció, en aquest cas, econòmica i política? Quines mesures creu, vostè, que són una gran empresa, que s'hauria d'adoptar a nivell internacional per disminuir l'efecte dels dos fenòmens? El que és legal però abusiu, i el que ja és clarament il·legal que és l'evasió i la corrupció.

Ens parlava vostè de la simplificació tributària. Suposo que es referia al sistema tributari espanyol/català. Per tant, també seria interessant quina és la seva opinió, de com hauria d'anar la simplificació, en aquest sentit.

Vostè també ens ha parlat, ha sustentat una teoria que ja l'hem escoltada en aquesta comissió, que la lluita contra el frau fiscal no s'ha de fer utilitzant més mecanismes repressius, sinó, diguem, de rebuig social, educatius, etcètera. No creu que és insuficient, aquesta teoria, que ja és la segona o la tercera vegada que l'escoltem en aquesta sala? I, per tant... Conjuntament amb una simplificació tributària, hi hauria d'haver, també, una simplificació de la penalització, en el sentit de la penalització d'aquelles coses

Fitxer 15

...que no es fan correctament.

I per anar acabant, és clar, la trilogia corrupció econòmica o política o/i política, el frau fiscal i el blanqueig posterior ha d'anar acompanyada d'una altra cosa, no només és aquesta trilogia, al darrere hi ha d'haver, a part dels corruptes i els corruptors i els que evadeixen recursos, gent que creï les estructures, gent

especialitzada: assessors financers, juristes, etcètera, entitats financeres. Com que vostè que dintre d'aquesta lògica també d'aclarir des d'un punt de vista penal aquests temes, creu vostè que s'hauria d'actuar?, si és que creu que s'hi ha d'actuar, m'imagino que sí.

I la darrera pregunta me l'estalvio perquè l'ha formulat el senyor Oriol Amorós.

El president

Gràcies, senyor Terrades. Pel Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Breument, eh? En primer lloc, agrair la seva intervenció i la seva aportació en aquesta comissió.

I una mica girant entorn a alguna de les reflexions que vostè feia, sobretot aquelles que em semblaven més interessants. Vostè ha començat amb una primera reflexió entorn a les xifres de frau fiscal que s'utilitzen i que es donen i que sovint, doncs, són molt cridaneres, i en aquest sentit, jo no sé si vostè s'atreviria a donar alguna xifra. Perquè, clar, com calculem aquestes xifres també pot resultar una mica una incògnita, de saber com es poden determinar aquestes xifres. I si hi inclouen –jo crec que no seria tan rellevant o no les xifres– també les activitats d'elusió fiscal, és a dir, aquelles que s'utilitzen, com vostè molt bé ha explicat, per pagar menys, però des d'un punt de vista legal.

La segona reflexió també m'ha semblat interessant, jo crec que és coneguda perquè sovint –sovint– en la majoria d'activitats que desenvolupem a les societats es produeix una certa preferència per a aquelles activitats que tenen un resultat diguem-ne quer més o menys immediat que aquelles altres activitats que poden tenir un resultat desconegut i incert. I amb això m'estic referint al fet que –compartint-ho, eh?– hi pugui haver molta tasca de comprovació més que no pas d'investigació. La comprovació dóna uns resultats a curt termini positius, menys positius, però et dóna uns resultats a curt termini; la investigació segurament els resultats són més incerts, com a mínim, i segur que no són pas tampoc a curt termini.

I jo crec que compartint, eh?, la majoria de les afirmacions i de les reflexions que vostè ha fet amb relació també a la complexitat tributària i la relació que això pot tenir sobre el frau fiscal o el fet que, en tot cas, segurament el frau fiscal és una conseqüència de la corrupció política, però que no són dos elements que puguin anar per separat o diferents. Són coses que, evidentment, compartim i que posem en valor, eh?

Fins aquí faria la intervenció.

El president

Moltes gràcies, senyor Rodríguez. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre diputat Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, president. Gràcies, senyor Doce, per ser aquí, benvingut al Parlament.

Vostè ha parlat de la diferència entre els conceptes de frau, dels tipus de frau, el frau, l'evasió i ho ha diferenciat molt clarament del que seria l'elusió fiscal, atès que l'elusió no és il·legal. Efectivament, permeti'm que la meua opinió sigui que l'elusió fiscal, evidentment, no és un delicte, però jo crec que és una indecència; és una indecència quan és volguda, és planificada i està feta a gran escala o, com a mínim, és una indecència que grans empreses de l'IBEX 35 que tenen beneficis estratosfèrics facin aquest tipus d'elusions, mentrestant acomiaden treballadors i mentrestant deixen de fer manteniments estratègics al país, com, per exemple, manteniment elèctric. És una opinió i l'hi manifesto perquè sàpiga de quin peu calcem cadascú.

En qualsevol cas, li preguntaria: vostès ajuden a fer aquest tipus d'elusió fiscal? Perquè, d'alguna manera, algunes empreses ho han de fer i s'han d'assessorar amb algú, i suposo que vostès es dediquen a això. També li hagués preguntat si vostès ajuden a fer evasió fiscal, però, lògicament, em contestarà que no en seu parlamentària, només faltaria, però com que és inevitable, que si les grans empreses que fan evasió fiscal, que n'hi ha, necessiten l'ajuda d'algú, si vostè sap a on s'han d'adreçar aquestes empreses, per si algun dia jo tinc una gran empresa i m'hi he d'adreçar, si vostè ho sap.

En qualsevol cas, el perfil de les persones que treballen a la seva empresa, a Deloitte, són una mica..., jo crec que és en la línia del que preguntava el diputat Amorós, vull dir, primer estan a l'Administració pública, tenen una sèrie d'informació i després passen a l'empresa privada? És necessari aquest tipus de perfil o és un altre el tipus de perfil?

I una mica més d'informació sobre la seva empresa, sí, també m'interessaria: diguem-ne, a vostès qui els paga per fer la feina que fan, per entendre'ns? Qui és que els encarrega la feina? I amb quin objectiu? Què és el que els demanen a vostès com a assessoria les persones o els grups o les empreses que els contracten? És a dir, a què es dediquen, per entendre'ns, en general, no?

Vostè ha parlat que hi havia molta comprovació, però poca investigació a nivell fiscal –aquí seria una pregunta tècnica–: què faria falta, unes instruccions diferents que no es donen per poder fer aquesta persecució diferent, per dir-ho d'alguna manera, del tipus més preventiu i més investigador? Farien falta més recursos, més inspectors d'hisenda? Faria falta potser menys assessorament estratègic per a determinades qüestions? És una pregunta, eh?

I respecte a la simplificació normativa tributària, que podem compartir, caldria també, a més a més, una revisió estratègica de la manera com paguem els catalans i els espanyols en aquest país? És a dir, caldria, per exemple, una reforma que permetés que paguessin més els beneficis del capital que no pas els beneficis del treball, que és el que s'està produint per la via dels impostos? A més a més de la simplificació, potser caldria una reforma fiscal en aquesta línia o ja ens està bé tal com estem?, tot i que, evidentment, no tenim els ingressos que necessitem per al que fa falta a la gent del nostre país.

I els instruments preventius més que la persecució, deia vostè que farien falta. Podria apuntar-nos-en algun, per entendre'ns, de quina manera, quins instruments, quina seria aquesta prevenció?

Per últim, vostès apunten que, efectivament, és diferent quan parlem de frau fiscal i de corrupció política, són dos temes. Són dos temes, efectivament, que van lligats en molts casos, desgraciadament, és a dir, que són una continuació de l'altre. Vostè ha apuntat també el tema del blanqueig. Jo li volia preguntar en concret en un cas que vostès han portat: vostès han fet l'informe sobre Drago Capital en el

cas d'Oleguer Pujol, que vostès conclouïen que respecte a la presència de societats de Luxemburg, Països Baixos o Guernsey, el seu informe del resum executiu conclouïa que es tractava d'una operativa habitual i que entra dins de la pràctica mercantil comuna en aquest tipus d'operacions amb inversors estrangers. Per tant, estariem entrant dintre d'aquesta opinió respecte de l'elusió fiscal, estem parlant d'això quan parlen vostè d'aquest informe?

I vostès diuen en aquesta auditoria que no havien detectat cap irregularitat, per tant, li demanaria quants informes negatius han fet vostès en els darrers anys en determinades empreses? Es detecten en general irregularitats?

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) Miri, just, perfecte.

Doncs, moltes gràcies, eh?

El president

Gràcies, senyor Vidal. Pel Grup de Ciutadans, l'il·lustre diputat Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidente. Gracias también al señor Doce por su comparecencia y sus aclaraciones sobre algunos conceptos relativos a la fiscalidad.

Nos ha empezado comentando el concepto de fraude fiscal o al menos su teoría sobre el concepto de fraude fiscal, en el que yo diverjo un poco al considerar que lo que es involuntario no puede ser fraude, es decir, el error material o la ignorancia no puede ser fraude. De hecho, creo que el error involuntario está al menos reconocido en el derecho fiscal, creo yo.

De todos modos, lo importante de su intervención ha sido cuando ha hablado del fraude fiscal voluntario, que es aquel del que creo que estamos hablando aquí, y de la elusión fiscal, que si bien, como usted ha dicho, no es ilegal, sí que podemos plantearnos si es ética, por lo menos ética, ya que se trata de utilización de los medios legales para reducir la carga fiscal propia.

Y sumando todos estos conceptos, incluido el involuntario, usted ha dicho que son estos tres los que cuando se habla de fraude fiscal se suman sin diferenciarlos. Claro, a mí me surge la duda de si en todos estos está incluida la ocultación patrimonial, porque, de hecho, uno de los casos que da origen a esta comisión se

trata de un caso de ocultación patrimonial. Entonces, ¿en qué encajaría esta consulta de ocultación patrimonial? ¿Y qué porcentaje de fraude fiscal cree usted que se produce mediante esta figura, si es que conoce estos porcentajes?

Por lo tanto, según su opinión, ¿cree que los datos de fraude fiscal que oímos bastante a menudo últimamente están inflados? ¿Y cree usted que los comportamientos de elusión fiscal internacional son éticos? Internacional o nacional.

Y, después, una pregunta concreta que ya le han hecho de alguna otra manera, pero yo no quiero dejar de hacerla. Este tipo de comportamientos legales, la elusión fiscal, ¿quién los practica, los pequeños o los grandes patrimonios? Es decir, ¿pequeños patrimonios o trabajadores tienen la capacidad y la estructura para buscar estos mecanismos de elusión fiscal o es más apropiado y más típico de grandes patrimonios?

Después, nos ha hablado usted de algo en lo que estoy absolutamente de acuerdo, que se debería incidir más en la prevención del fraude fiscal mediante la inclusión de valores éticos en el sistema educativo, formación al respecto, etcétera. Y estoy absolutamente de acuerdo, no me cabe ninguna duda de que ha de ser así y que estamos mal en ese sentido.

Pero también respecto de la represión de los comportamientos fiscales, ha comentado usted no que se hayan de eliminar, evidentemente, pero que sí que hay un exceso de, digamos, obsesión por los comportamientos represivos. Entonces, sí que me gustaría preguntarle qué mecanismos represivos entiende usted que no están funcionando para que haga usted esta afirmación. Porque yo lo que sí..., al menos es mi opinión, que los mecanismos represivos contra, por ejemplo, las rentas del trabajo, los autónomos o los pequeños empresarios sí que funcionan, sí que funcionan porque esas estructuras más simples sí que son susceptibles de represión y, por desgracia, la sufren muy a menudo y constantemente por errores involuntarios y por ignorancia en muchas ocasiones. Y, de hecho, eso por mi labor profesional antes de ser parlamentario lo he vivido claramente. ¿Pero en qué sentido no funcionan los mecanismos represivos para los grandes defraudadores? Esa es una pregunta importante, porque frente a estos no hay concienciación que valga ni educación en valores éticos que valga; aquel que quiere defraudar muchos

millones de euros no creo que porque le hagamos un curso, les eduquemos no vaya a defraudar muchos millones de euros.

Entonces, frente a estos, ¿qué mecanismos represivos no están funcionando y qué solución alternativa a esos mecanismos represivos propone usted, es decir, cambiar los mecanismos represivos, suprimirlos y hacer algo más de tipo educativo o formativo? Y en cualquier caso, como lo que está visto es que no funcionan, ¿sobre todo por qué no funcionan esos mecanismos represivos, sobre todo frente a los grandes defraudadores? Porque estoy de acuerdo con usted en que frente al fraude, digamos, a pequeña escala, que existe, se produce y tiene una incidencia, digamos, en la hacienda nacional...

Fitxer 16

pues sí que evidentemente se ha de empezar por la educación, la formación en valores, etcétera. También por la represión en la medida que sea necesaria. Pero en cuanto a los grandes defraudadores sí que me gustaría conocer su opinión.

Gracias.

El president

Gràcies. Pel Grup Parlamentari Candidatura Unitat Plural - Alternativa d'Esquerres, la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bon dia. Moltes gràcies per la compareixença. S'ha dit també abans, i ens hi remetem, i s'ha dit també en aquesta comissió que aproximadament el 72 per cent del frau és provocat per grans capitals i grans patrimonis. Això vostès ja ho deuen saber. I, com Deloitte és, entre d'altres coses, una gran empresa, doncs li voldríem preguntar quina és la recaptació de Deloitte a l'Estat espanyol, i si ens ho pot explicar. També, doncs, com a expert, quina és la diferència entre consultor i auditor. Ens serviria per a saber, doncs, també, després, de què estem parlant.

S'ha insinuat abans..., bé, s'ha insinuat, s'ha explicat, també han sortit moltes insinuacions a la premsa sobre el tràfic d'influències o sobre aquesta pràctica habitual d'aquestes grans consultores de fitxar responsables polítics, excàrrecs polítics, i sempre es relaciona amb una cosa que voldríem saber de primera mà,

que és quants contractes ha signat Deloitte amb la Generalitat en els últims cinc anys. És a dir, de quants contractes han resultat adjudicatariis? I, com a expert auditor, ens agradaria saber quina és la seua opinió al voltant de que la mateixa auditora pugui auditar els comptes, doncs, d'una empresa durant vint anys. És a dir, aquests vint anys, i aquesta tasca, que gairebé s'acaba convertint en una tasca automàtica, doncs, és normal que la mateixa empresa auditora acabi auditant una empresa vint anys? No és normal?

Després, ens agradaria preguntar: justament farà dos setmanes vaig estar al Parlament Europeu per unes jornades contra el TTIP, el TTIP, aquest acord d'inversions entre la Comissió Europea, entre Europa i els Estats Units, entre altres coses, també, liberalitzarà els serveis financers. Justament allà vaig veure una seu de la seva empresa, Deloitte, i no sé si sap unes informacions que han sortit al voltant de Luxleaks i que la premsa també recull. En concret, el seu titular diu: «Deloitte, KPMG, Ernst & Young se sumen a PriceWaterhouseCoopers com a empreses que ajuden a eludir impostos. La nostra pregunta seria: Deloitte és una empresa que fa fiscalitat a mida? Ajuda a eludir impostos a altres grans empreses o grans capitals? Ens agradaria saber si aquesta acusació és certa o no, i si coneixen vostès la informació aquesta filtrada de Luxleaks, perquè s'han derivat algunes, diria, manifestacions polítiques per part dels responsables a Luxemburg.

També voldríem preguntar sobre casos polèmics lligats a la seua empresa, i ja que avui parlàvem, anteriorment, en el cas de Banca Catalana, ara referint-nos al cas Bankia. Al cas Bankia han estat vostès sancionats per l'ICAC amb una sanció de 12 milions d'euros per, en teoria, conflicte d'interessos. Aprofitant que estan aquí, no sabem si ens voldrien explicar amb més detall com arriba la sanció i per què, i si ens volen justificar o no, com havien acabat defensant en les al·legacions, doncs que Bankia era una empresa amb pèrdues i amb un baix nivell de rendibilitat però que, finalment, dissenyessin la seua sortida a borsa i tot el que va passar. En tot cas, per a saber més coses de la seua boca i no per la premsa.

En definitiva, el que ens agradaria saber, ja que estan aquí, és precisament si tota aquesta literatura al voltant del que és legal i no és legal, com les Sofimi, que vostè deia que era una eina perfectament legal, i ho és, perfectament legal, això no vol dir que sigui fiscalment legítima o almenys no ho hauria de ser, en un moment en el qual, com s'ha dit abans, les rendes de capital estan tributant al màxim i les

rendes de treball estan eludint al màxim, doncs, la reflexió que hi ha darrere de tot és: la fiscalitat finalment, i la il·lusió fiscal, o l'evasió fiscal o el frau fiscal només el comet qui se'l pot pagar?

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada Vallet. En nom del Grup de Convergència i Unió, la il·lustre diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Moltes gràcies, president. Agrair, també, al senyor Santiago Doce que hagi vingut en representació de l'empresa Deloitte, i fer-li un seguit de preguntes. Per ajudar a comprendre millor el complex fenomen del frau fiscal, que vostè, doncs, ens ha vingut a exposar i a donar el seu punt de vista. Per una banda, voldríem aclarir conceptes sobre el frau fiscal. Vostè ja ho ha fet una mica, però voldríem que ens hi posés més llum. D'entrada, alguns parlen de les xifres de frau fiscal. Però entenem que la xifra, de fet, qui l'hauria de donar és el Ministeri d'Hisenda espanyol. I, que sapiguem, a dia d'avui, encara mai ha estat donada aquesta xifra. I, per tant, parlem sobre supòsits, sobre estudis, sobre treballs, però no, doncs, d'una xifra donada pel mateix Ministeri d'Hisenda espanyol, i això segurament seria l'interessant. Hi ha altres administracions que sí treballen en aquest sentit, i n'han donat, no? Hi ha altres administracions que publiquen el *tax gap* del seu sistema fiscal, i voldríem saber, doncs, què n'opina vostè, i com caldria que s'actués.

En aquest sentit, per exemple, voldríem que ens insistís en la diferència entre evasió fiscal i elusió fiscal. És el mateix? Ja ens ho ha dit, que no. Però si pot encara, doncs, acabar de donar-hi un tomb, sobre el mateix. És cert, ara ho explicava una de les diputades, però en aquesta cambra es va dir, per un dels compareixents, que més del 70 per cent del frau fiscal que es comet a l'Estat espanyol és imputable al comportament de les grans empreses. Vostè participa d'aquesta idea? Sí? No? Hi ha estudis que ho avalen? Sabem que segur que no és el ministeri, perquè no ens dóna xifres, però voldríem saber-ne la seva opinió.

Per altra banda, el tema de prevenció, que se n'ha parlat. Nosaltres creiem que en la matèria de poder actuar, i de poder actuar bé, vostè parlava en l'àmbit educatiu, però és segur que també cal fer mesures de prevenció, perquè les coses funcionin

bé, perquè hi hagi transparència, perquè les coses actuïn en el seu camí correcte, no? I alguns dels diputats, em sembla que també era la diputada que abans mencionava, doncs li demanaven la facturació, o els contractes, més ben dit, que vostès puguin tenir amb la Generalitat de Catalunya. Bé, doncs això, per sort, a dia d'avui es pot saber, i es pot saber perquè aquesta ha estat una voluntat molt clara, i una presa de determinació del president de la Generalitat i de Convergència i Unió, de donar transparència al que són els contractes que es fan. I a través de la pàgina web de la Generalitat... –jo hi he anat i m'ho he imprès–, i pot un treure's la llista dels contractes –això és des de l'any 2008, que hi ha aquesta llista–, i, per tant, saber quines són les contractacions que tenen.

Així mateix, doncs, de fet es va crear una direcció general de l'Oficina de Supervisió i Avaluació de contractació pública, que hem demanat a la seva directora general que vingui a explicar-se, que està creada des del gener del 2011, però jo crec que s'ha de posar en valor que a Catalunya, a partir del mes d'octubre del mateix any vam començar a fer pública, d'una forma sistemàtica, i a penjar a la pàgina web, tota la informació sobre les adjudicacions contractuals. I ens sembla que aquest no és, sens dubte, un tema menor. I, per tant, en aquest sentit, doncs, ho valorem positivament, i insistim que vostè ens pot donar informació, però que la podem adquirir directament. No perquè siguem diputat i fem preguntes al Govern, sinó perquè som ciutadans i podem entrar a la pàgina web.

En una altra línia de coses –faig un tomb i torno al tema del frau fiscal–, voldríem que ens identifiqués quan una persona es pot considerar defraudadora, no? I, per tant, en aquest sentit, doncs, s'ha parlat de temes diversos. Voldríem saber què en pensa del que són les autoliquidacions, si això s'ha de considerar, doncs, que hi ha frau, que no hi ha frau, que hi ha presumpció de certesa i de bona, si hi és, si no hi és; si ha de ser l'Agència Tributària qui demostrï que una autoliquidació és incompleta o inexacta, etcètera. Per tant, en aquest sentit, voldríem també que ens il·lustrés i ens donés el seu punt de vista.

I en aquest sentit, em sembla que, doncs, no teníem més preguntes per fer-li. Les contractacions, hi insisteixo... Veig aquí uns apunts que estan en la pàgina web, i que si no hem vist malament, també algunes d'aquestes contractacions no són per terminis d'un any, sinó que són per terminis més llargs i per tant entenem que

s'han d'imputar en el conjunt d'anys i no en el moment que es fa aquesta contractació concreta.

Gràcies. I res més.

El president

Gràcies, diputada. És el torn de resposta del senyor Doce, de Deloitte advocats. I amb un esquema de fiscalització del temps diguem-ne que progressiu i generós, deu minuts, però si fa falta, perquè he vist que prenia moltes notes, fins a divuit ítems, farem els possibles... Aquests deu minuts, amb les pròrrogues que considerem pertinents i oportunes.

Santiago Doce Goicoechea

Gràcies, president. Són moltes preguntes, i malauradament no podré..., però bé, n'hi ha moltes que en el fons també, una va a l'altra, i, en principi n'he marcat algunes, alguns grups de preguntes. Hi ha un gran grup que ve sobre la elusió, si és correcte, si no és correcte, i diferenciar una mica més elusió i evasió. Intento ser una mica més clar en el meu plantejament en aquest sentit. I poso un exemple, un exemple d'aquests dies, que està a les planes de tot allò... El Marc Màrquez ha dit que se'n vol anar a Andorra viure. Ho ha dit, i ho ha dit públicament. És això evasió? És això elusió? Què és, això? És lícit? No és lícit? Una altra cosa serà que moralment serà reprobable o no, i això..., però, ho dic des d'un punt de vista d'assessoria fiscal, no? Doncs escolta, si se'n vol anar, i se'n va –i se'n va–, estem en un cas, per mi, clarament d'elusió fiscal. Hi ha una fiscalitat que pot ser més, per aquesta lluita que abans apuntava entre territoris, que pot ser, doncs que intenta atreure ciutadans cap allà, o diguem-ne com vulguem, contribuents. És lícit? És lícit. Per què no ha de ser lícit? És reprobable? Doncs poder, cadascú diríem una cosa, i tots tindrem la veritat, i és discutible. Què hem de fer? Doncs que se'n va, que se'n vagi, en el sentit..., enteneu-me bé l'expressió: que se'n vagi, i que no gaudeixi dels nostres serveis, no? Si hi ha la comprovació, si hi ha després..., alguns comentaris hi ha hagut... Vol dir que a més educació no ha d'haver-hi comprovació, no hi ha d'haver inspecció? No, per favor. No estic dient això. En absolut. N'hi ha d'haver, és clar que n'hi ha d'haver. I s'ha de mirar, doncs, si es donen els requisits. Però, és un cas evident, doncs, que és lícit. Només faltaria que

no poguéssim anar a viure on volem. Només faltaria. O sigui, aquest és un exemple.

Els grups, els grups multinacionals. Parlem amb molta..., doncs això, els grups multinacionals s'ubiquen... Els grups estan tots els dies competint uns amb els altres. Els grups espanyols competeixen amb els grups internacionals d'altres països, i estan lluitant, i han de procurar, dintre de la legalitat –i ho refereixo una altra vegada: dintre de la legalitat– tenir la millor forma de competir. L'ubicar, o l'utilitzar acords amb un país, que pot ser Luxemburg, que pot donar una fiscalitat o una certesa d'una certa fiscalitat, doncs és la vida, és així. –és així. I no ens agradarà. Potser no ens agrada, però és així, i si no ens agrada, ho hem de canviar. Com ho hem de canviar? Mitjançant les entitats supranacionals. No podem canviar-ho des d'aquí. Això és un tema molt complex, que requereix la investigació; no investigació, la regulació. Com solucionar molts d'aquests problemes? Doncs... –vaig contestant preguntes–, anant més units i fem una harmonització, per exemple, a Europa, del que és l'impost sobre societats. Tots els països de l'euro fem una harmonització més gran de l'impost i fem això. És complex? Evidentment. Per què? Perquè cada territori, ho torno a dir, vol tenir capacitat de regulació. I és complex, però és el que hi ha. Vull dir, pensar que no existirà això és fer una mica d'utopia. Si no ha d'existir, hem de canviar les normes –hem de canviar les normes.

El tema de si el 72 per cent famós aquest, d'on surt. Jo no sé d'on surt, sé que ho va dir el senyor del sindicat d'inspectors d'hisenda, els que van assenyalant els subinspectors. Ho diuen i, doncs, molt bé, no sé com ho han calculat. No hi han dades i no sabem com ho calculen. També és lògic que si ho mires pel supòsit de recaptació, evidentment la inspecció recapta més amb grans empreses que no amb qualsevol

Fitxer 17

...[qualsevol] de nosaltres que faci una inspecció, en valor absolut, evidentment, la desproporció és total, per tant, sortirà el 72 com si surt el 92, no ho sé. Un altre tema és, això és una xifra correcta? Quan ho fiquem, com es deia abans, tot en el

mateix sac, és correcte ficar-ho? Si jo m'equivoco i faig una autoliquidació, faig l'autoliquidació, doncs, jo ho faig amb tota la meva bona fe –amb tota la meva bona fe. Hisenda té totes les dades del món, el sistema que tenim té totes les dades en el sentit que hi ha un sistema de retencions que donen moltíssima informació: hi ha un sistema d'informació dels notaris, hi ha un sistema d'informació de la banca, hi ha molta informació del que fem tots els ciutadans. Llavors, bé, és evident que és més fàcil que tinguem una paral·lela qualsevol dels que estem en aquesta sala que no que la tinguin unes altres persones que no fan autoliquidacions.

Se m'ha demanat molta també informació sobre on treball, no? Vaig a donar una mica d'informació, tampoc vinc preparat com per saber exactament algunes dades que se'm demanaven. Jo voldria centrar exactament com treballem també una mica, no? Què és Deloitte? Deloitte és una organització global, i quan dic global vull dir que és global en el món, que estem en 154 països, que donem serveis de molts tipus, donem serveis d'auditoria, i dono algunes dades: una mica més del 40 per cent del nostre volum de negoci a Espanya és d'auditoria, que són xifres que estan publicades; consultoria, i consultoria de tot tipus aquí, de consultoria estem parlant, doncs, de consultoria d'estratègia, consultoria d'operacions, consultoria de tecnologia, consultoria de desenvolupament d'aplicacions, en fem de tot tipus, ve a representar una mica més del 33 per cent de la nostra xifra de negoci; assessorament fiscal i legal al voltant d'un 15 per cent del nostre negoci, i després assessorament financer un 8 per cent.

Bé, què som en el món? 210.000 entre empleats i professionals al món, 154 països, 34,2 mil milions de facturació en el món, a España 525 milions de facturació, més de 1.200 entre empleats i professionals, 1.200. Com treballem, què fem a què ens dediquem? Doncs cada divisió té els seus clients [#], intentem solucionar problemes a tothom, pensar que només ens dediquem a donar serveis a les grans empreses és un error. Com podem facturar aquests imports si no tenim clients de tot tipus? Jo en el meu cas tinc clients de tota mena –de tota mena. Ja m'agradaria tenir moltes més multinacionals a Espanya per poder donar-los serveis i que em contractessin, però no és el cas –no és el cas–, dono serveis de tot tipus.

Què volen els clients –què volen els clients? Els clients no volen i, sobretot, les multinacionals, no volen tenir problemes –no volen tenir problemes–, moltes vegades em demanen «escolta, Santiago, risc zero, –filials de multinacionals– risc

zero, jo no vull tenir risc». Jo no li puc donar aquest confort al client, i no li puc donar, per què? Perquè les lleis són complexes, perquè la meua opinió pot estar en contraposició amb una opinió d'hisenda sobre el mateix article. Llavors li he d'explicar: «Mira, si fas això sàpigues que hisenda no opina així. Ara bé, creiem que tenim la raó.» O és que s'ha de pagar sempre el que diu la posició més recaudadora? No, hem de competir, hem de ser justos.

Altres temes. Se'm parlava també, bé, s'ha apuntat, veig que no només per mi i m'agrada molt sentir-ho, doncs, més educació, una hisenda diferent, no? Bé, hi ha conceptes, hi ha conceptes com és el compliment cooperatiu que porta ja durant uns anys en front d'aquest altre nivell d'hisenda més repressiva, no? No es tracta que no hi hagi inspecció, no es tracta d'això, no es tracta de dir «escolti, vostè no», es tracta d'apropar –d'apropar– la llei, apropar hisenda a les empreses. És trist –és trist–, i deixi'm que els ho digui així, que avui, que dintre de deu dies començarà una nova llei fiscal en el nostre país, una reforma, si anem avui a hisenda, a la hisenda normal, i fem preguntes molt poca gent d'hisenda sàpiga aquesta reforma, que puguem preguntar i tenir certesa [#] perquè dintre de deu dies, que algú em preguntava, dintre de deu dies jo tindrè de donar la meua opinió de la llei, l'hauré de donar i puc tenir molts dubtes. Si jo no puc anar a algú d'hisenda, a algú que em digui «escolti, com s'interpreta això, perquè després hauré de fer sinó una complementària que comportarà un recàrrec, o tindrè una...? Perquè, clar, el que no pot ser és el que està passant, el sistema d'avui, que et fan una inspecció, quan es fa una inspecció, clar, els inspectors diuen «vostès [#].» Doncs, què saben? Saben la norma que hi ha fa quatre anys, la que treballen, el dia a dia, si jo ho entenc, la que treballen el dia a dia. Al seu dia a dia quina és? La norma de fa quatre anys, tres anys, que és la que estan inspeccionant, i ells ho saben molt bé. Però clar, és molt fàcil saber això quan ja han sortit moltes consultes, quan ja ha sortit tot un debat sobre la interpretació de la norma, llavors, aquest canvi és el que reclamem, i el reclamem els professionals, i el reclamen les empreses, jo crec que la reclama també molta part d'hisenda. Bé, no, que la reclama molta part d'hisenda.

I això què donaria? Doncs, donaria que a hisenda desconeguessin el que és la realitat empresarial, que no la coneixen, amb tot el «carinyo» ho dic, eh?, i tinc molts amics inspectors, però no la coneixen, no saben com funcionen les

empreses. L'han de saber, l'han d'entendre. Es donaria aquesta posició que dic jo: «Escolti, jo vull fer això. A vostè li sembla bé? A vostè no li sembla bé? Jo puc canviar perquè no vull risc.» Es donarien menys conflictes, guanyaríem menys recursos, molta més certesa en la presa de decisions, que és el que el món avui necessita.

Què més ens donaria? Transparència, molta transparència, aquesta via de d'això és... les dades les tenim perquè del que es tracta és de pagar els impostos, les tenim per les dues bandes, les dades que tens tu dóna'm-les, les dades meves ten-les totes, en temps real –en temps real. Això és el que..., i no és fàcil, s'ha de treballar –s'ha de treballar.

Hi ha moltes més coses que ja no sé... (*Algú diu: «Tens un parell de minuts si vols.»*) Què més, què més? A veure alguna... Es parlava també del text Tax Gap i el frau fiscal, que ve en aquesta línia, és a dir, què és l'important de mesurar? Quina és la capacitat recaptatòria contributiva que té un determinat territori, una determinada societat? Això és..., què hauríem de pagar, no quant hem cobrat ajuntant allà des del que jo m'equivoco, a la practicació agressiva, a l'evasió, a l'economia submergida. No, què tinc, això és la... Bé, li lliga tot, tot va lligat, totes aquestes teories, teories i pràctiques, eh? Pensem que això que estic parlant del compliment cooperatiu no vol dir que no s'estigui fent; ho tornava a dir..., hi ha el fòrum de grans empreses, hi ha uns codis, diguéssim, de bones pràctiques tributàries a les quals s'hi van adherint empreses, però poques empreses. Per què? Perquè no hi ha confiança, s'ha de crear un estat més de confiança entre l'Administració tributària i el món empresarial.

El president

Gràcies, senyor Doce. També..., si hi ha alguna pregunta que ha quedat, sempre podem posar en contacte a través de la Laia, de la gestores parlamentària, si algú té algun dubte segur que el senyor Doce el respondrà.

Agrair-li la seva compareixença, també als acompanyants que han vingut amb ell. I anem a procedir en la compareixença del senyor Silva si els sembla bé. Dos minuts, farem dos minuts de recés.

La sessió se suspèn a les... i es reprèn a les...